

sultat, som er angivet i Betænkningen, og som jeg her ganske kort har omtalt, idet jeg selvfølgelig gaar ud fra, at ærede Medlemmer har læst, hvad Flertallet har skrevet i Betænkningen. Det er selvfølgelig ikke et Øjeblik faldet Flertallet ind at indlade sig paa nogen Polemik mod Mindretallets Betænkning, selv om denne nok kunde have udfordret dertil. Vi plejer ikke her i Tinget at polemisere mod hinanden i vore Betænkninger, og Mindretallets Betænkning er derfor og for øvrigt i flere Henseender et mærkeligt Aktstykke. Jeg tror, jeg kan sige, at det er temmelig enestaaende i Rigsdagens Historie. Jeg skal ikke komme videre ind derpaa nu, men ønsker dog allerede paa dette Tidspunkt at protestere imod, at Mindretallet saaledes gaar udenfor de sædvanlige Regler, som følges i Tinget, og mod den hele Maade, hvorpaa Mindretallet gaar til Værks, og hvorpaa det omtaler Flertallets Betænkning. Denne Maade karakteriserer for øvrigt sig selv. Jeg skal i det hele opsætte yderligere Bemærkninger og eventuelle Imødegaaelser af Mindretallets Fremstilling i Betænkningen, indtil Mindretallet selv har haft Ordet, og Tinget har set, om Mindretallet vil fastholde de Ting, det har skrevet i Betænkningen. Derefter skal jeg saa have den Ære at imødegaa Mindretallet og udtale mig nærmere om Sagen.

Paa Grundlag af den Gennemgang, Udvalget har foretaget, og det Resultat, Flertallet er kommet til, skal jeg paa Udvalgets Vegne tillade mig at indstille til det høje Ting følgende Forslag til Beslutning: „Folketinget udtaler, at der ikke findes Anledning til at foretage videre i den i 1916 afsluttede Sag mod forskellige Funktionærer ved Nyborg Straffeanstalt.“

Fraenkel: Den ærede Ordfører (Jessen) hævdede, at Grunden til, at Mindretallet atter skulde have søgt at faa denne Sag bragt frem til Undersøgelse, var, at vi holdt paa, at der var gjort de oprindelige Klager i Sagen Uret. Dette kan den ærede Ordfører ikke sige, thi derom har jeg slet ikke udtalt mig. Tværtimod har jeg sagt, at for at kunne se, om der var gjort Klagerne Uret, maatte man have Akterne for sig, og det var altsaa i den Hensigt at faa disse frem, at Sagen blev taget op. Dernæst — og det er vel det andet Hovedpunkt i den ærede Ordførers Udtalelser — hævder han, at det, som maatte være Genstand for Udvalgets Undersøgelse, kun var, hvorvidt der var gjort nogen Uret

i denne Sag; og den ærede Ordfører hævder meget stærkt, at videre kan Undersøgelsen ikke strække sig. Der staar allerede den ærede Ordfører og jeg paa to Standpunkter, der er diametralt forskellige; thi jeg mener, at naar Folketinget tager en Sag som denne op, og det gennem Undersøgelsen af Akterne faar den Opfattelse, at den Myndighed, som her i det hele er Tale om, altsaa Fængselsvæsenet, arbejder paa en uheldig, jeg tør maaske sige uforsvarlig Maade, kan Tinget ikke blive staaende ved det simple Spørgsmaal, om der er sket nogen af de paagældende Uret; saa peger Sagen efter hele sit Indhold hen imod Administrationen i videre Forstand. Saa maa man tage dens Forhold op til Behandling, og hvis man forefinder virkelig dadelværdige Sider ved den overordnede Myndigheds Administration, kan man efter min Opfattelse ikke ende med et Forslag til Beslutning, som ikke udtrykker nogen Dadel, end sige stiller Forslag til Afhjælpning af de Ulemper, som maatte være ved Institutionen.

Endelig beklagede den ærede Ordfører sig over Maaden, paa hvilken Mindretallet havde udtalt sig i Betænkningen. Det var en mærkelig Betænkning, sagde den ærede Ordfører, vistnok enestaaende i Tingets Historie, og han vilde ikke indlade sig i alt Fald foreløbig paa nogen Polemik mod den. Jeg vil ikke haabe, at denne Betænkning skulde være enestaaende i Tingets Historie, og det ved jeg da ogsaa, at den ikke er, thi Betænkningen er ganske simpelt en saglig Redegørelse dér, hvor Flertallets Betænkning er en usaglig Redegørelse; og den Polemik, der fremkommer i Mindretallets Betænkning overfor Flertallets, maa fremkomme, fordi Flertallets Paastande svæver ganske i Luften; det er Paastande og Meninger, der udtales, men Paastande og Meninger, som er fuldstændig værdiløse i det Øjeblik, de ikke underbygges ud fra det Materiale, som har været Udvalget forelagt.

Jeg skal nu fremstille Sagen, saaledes som Mindretallet ser paa den, og under denne Fremstilling maa jeg selvfølgelig ogsaa polemisere mod Flertallet. Jeg maa begynde med at sige, at jeg den 2. Juni 1916 indsendte en Skrivelse til Direktøren for Fængselsvæsenet, hvori jeg anmodede ham om at lade denne Sag komme til kriminel Undersøgelse, idet jeg udtalte, at om de Klager, der var fremsatte, kunde jeg ikke have nogen Mening, jeg vidste ikke, om de var rigtige eller ikke, men hvis de var rigtige, blev der begaaet Overgreb mod